

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **Ing. P. K.**, narozený X
bytem X
zastoupený JUDr. Jakubem Lichnovským, MHA, advokátem
sídlem Jáchymova 26/2, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem

za účasti osoby zúčastněné na řízení:

Lesy České republiky, s. p., IČO: 42196451
sídlem Přemyslova 1106/19, 500 08 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2024, č. j. KUUK/062923/2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobě zúčastněné na řízení **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2024, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

KUUK/062923/2024, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Kamenice, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 13. 7. 2023, č. j. SÚ-9070/23-VD-524/2023, kterým byla podle § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do dne 31. 12. 2023 (dále jen „stavební zákon“), a § 149 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuta žádost žalobce o vydání dodatečného povolení stavby: „*Stavba pro hospodaření v lesích*“, na pozemku parc. č. X v katastrálním území X. Žalobce se současně domáhal toho, aby mu soud přiznal náhradu nákladů soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce úvodem podané žaloby zrekapituloval dosavadní průběh věci a její rozhodné skutečnosti, přičemž namítl, že za nezákonné považuje negativní závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí vydané v řešeném případě dne 25. 3. 2024 pod č. j. MŽP/2024/232/130 (dále též „závazné stanovisko MŽP“). Právě na základě tohoto závazného stanoviska totiž žalovaný v daném případě nemohl rozhodnout jinak, než učinil napadeným rozhodnutím. Dle názoru žalobce přitom závazné stanovisko MŽP, jakož i dřívější závazné stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny (dále jen „AOPK“) ze dne 22. 6. 2023, č. j. SR/1160/LI/2023-3, neobsahuje odborné odůvodnění (§ 149 odst. 2 správního řádu), ale pouze subjektivní nepodložené názory. Správní orgány se tak ve věci nevypořádaly s odbornými podklady a argumenty žalobce.
3. Ze závazného stanoviska AOPK podle žalobce nebylo patrné, z jakých podkladů vycházela a jakými úvahami se řídila. Uvedený nedostatek, který má za následek nepřezkoumatelnost tohoto závazného stanoviska, se následně Ministerstvo životního prostředí pokusilo zhojit tím, že v podstatě celé odůvodnění přepsalo a doplnilo tak, aby bylo přezkoumatelné. S ohledem na rozsah závazného stanoviska MŽP tak žalobce zastává názor, že se jednalo ve své podstatě o nové „prvostupňové“ závazné stanovisko. Ministerstvo životního prostředí totiž nemohlo předvídat, z jakých úvah či dokumentů AOPK vycházela, ani suplovat vypořádání se s podklady žalobce, které absentovalo zcela. Postup, když závazné stanovisko AOPK nebylo zrušeno a vráceno, ale v podstatě zcela nahrazeno novým závazným stanoviskem MŽP, tak žalobci neumožnil adekvátně se vyjádřit k novým skutečnostem.
4. Dále žalobce namítl, že se Ministerstvo životního prostředí nevyjádřilo k veškerým podkladům, které žalobce v řízení předložil, a to zejména k Odbornému stanovisku vypracovanému doc. PaedDr. Janem Farkačem, CSc., dne 11. 8. 2023 a k Odbornému vyjádření k vlivu srubové stavby na půdní prostředí vypracovanému Ústavem geologie a pedologie při Lesnické a dřevařské fakultě Mendelovy Univerzity v Brně v únoru 2024. Podle žalobce Ministerstvo životního prostředí z jím předložených podkladů vybralo pouze části a nevyjádřilo se k závěrům, které hodnotily dotčený záměr jako přípustný. Ministerstvo životního prostředí tedy uvedlo tvrzení, která nemají v odborných podkladech žádnou oporu, případně zlehčovalo závěry posudků. Jako konkrétní příklad žalobce uvedl reakci Ministerstva životního prostředí na v pedologickém posouzení uvedené pozitivní vytvoření vhodného biotopu pro specifické druhy plazů (ještěrky obecné a živorodé) nebo bezobratlých živočichů, na což Ministerstvo životního prostředí reagovalo tím, že takových biotopů je na mýtinách, navíc se skalními výchozy, nepřeberně. Žalobce k tomu zmínil, že takové tvrzení není odborným posouzením správního orgánu. Nadto, zásah do jmenovaných zákonem chráněných druhů při odstraňování stavby by vyžadoval i udělení výjimky dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném do dne 31. 12. 2023 (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), přičemž důsledek vytvoření

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

biotopu naplňuje požadavky Plánu péče o CHKO Lužické hory, který byl citován v samotném závazném stanovisku MŽP (tj. jako jeden ze základních dlouhodobých cílů vytváření vhodných stanovišť pro zvláště chráněné druhy živočichů a jejich společenstva). Podle žalobce z jím předložených posudků dále vyplývá, že ani další dlouhodobé cíle uvedené v Plánu péče o CHKO Lužické hory (viz str. 7 až 8 závazného stanoviska MŽP), nemohou být předmětnou stavbou negativně dotčeny.

5. Jestliže Ministerstvo životního prostředí v namítaném závazném stanovisku konstatovalo, že se daná stavba neuplatňuje z dálkových pohledů, ale je vidět v době vegetačního klidu z bezprostřední blízkosti a že na pozorovatele působí nesourodě s deklarovaným účelem, žalobce se i v této části domnívá, že se jednalo o spekulativní subjektivně zabarvené tvrzení. Pozorovatel totiž nemůže hodnotit dopad na krajinu v souladu s deklarovaným účelem, protože konkrétní využití stavby je informací obsaženou toliko v povolovací dokumentaci. Hodnocení vlivu stavby na krajinný ráz, vypracovaný Ing. Kateřinou Langer Zimovou, pak dle žalobce uvádí, že daný záměr slabě zasahuje některé charakteristiky krajinného rázu – avšak vizuální impakt se sníží kvůli opětovnému zalesnění paseky. Dále uvádí, že svým charakterem je podobný se solitérními stavbami nazývanými Holzstoss. Ministerstvo životního prostředí však ve svém závěru konstatuje, že nesouhlasí se závěry odkazovaného hodnocení vlivu na krajinný ráz, neboť stavby Holzstoss vypadají jinak. Podle žalobce však tato okolnost nebyla podstatou vlastního hodnocení, neboť stavba byla srovnávána s jinými solitérními stavbami v okolí, od nichž se nijak podstatně neodlišuje a také byl hodnocen její dopad na krajinný ráz. Pokud byla důvodem zamítavého stanoviska i skutečnost, že se ve spodní části stavby aktuálně nenachází maskovací síť, dalo se toto napravit požadavkem na její opětovné umístění. Ve zbylém hodnocení se dle žalobce nejednalo o odborné argumenty tak, aby bylo závazné stanovisko MŽP přezkoumatelné a současně, aby reagovalo na odborný posudek zpracovaný osobou autorizovanou dle § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny.
6. K otázce hodnocení vlivu stavby na zájmy ochrany přírody žalobce zmínil, že předmětem daného řízení je stavba, která již existuje, a znalecký posudek vypracovaný prof. RNDr. Vladimírem Bejčkem, CSc., hodnotí obecně dopad takové stavby s ohledem na její umístění, situaci na místě a okolí. Pokud se zde nyní nacházejí zvláště chráněné druhy či volně žijící živočichové, je to dle žalobce důkaz o tom, že jím stavba nikterak nevadí a nejsou rušeni. Uvedené hodnocení pak nelze provést zpětně, resp. jím nelze prokázat, které druhy by byly rušeny a které nikoliv, protože nelze monitorovat stav před umístěním stavby. Veškeré podklady, které žalobce předložil, konstatují, že právě tento druh stavby představuje ochranu proti rušení volně žijících živočichů, stavba není napojena na inženýrské sítě, rušení prostřednictvím automobilů není možné, když se zde nenachází žádná příjezdová komunikace, nejedná se o pobytovou stavbu, kde je běžným každodenním pohyb osob. Při výstavbě nedošlo k žádnému kácení stromů, dopad na půdní povrch byl také šetrný a marginální vzhledem k uchování funkcí přírodního prostředí v maximálním rozsahu. Výtky Ministerstva životního prostředí tedy byly dle žalobce nepodložené a spekulativní.
7. Obecné podmínky pro výstavbu, které uvedlo Ministerstvo životního prostředí mezi podklady svého závazného stanoviska, jsou podle názoru žalobce svou povahou podmínkami pro výstavbu obytných budov, což dokládají požadavky např. na umístění komínů, lodžii, oplocení apod. Stavba, která je předmětem tohoto řízení, nicméně nespadá pod žádný bod uvedených podmínek. Z těchto podmínek přitom nelze vybírat nahodile jednotlivá ustanovení, která jsou určena pro rodinné domy a tyto požadavky uplatňovat pro stavbu určenou k hospodaření v lesích.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

8. Dále žalobce zmínil, že dotčenou stavbu zamýšlí převést na osobu zúčastněnou na řízení, čímž *de facto* nebude mít žádný právní titul k jejímu užívání, což v řízení doložil i příslušnou budoucí smlouvou. V této smlouvě je uveden i účel stavby – využití pro lesní hospodářství, vědu a výzkum. V projektové dokumentaci je tento účel více konkretizován tak, aby byly pokryty veškeré možnosti užití stavby. Žalobce poté považuje za těžko uvěřitelné tvrzení Ministerstva životního prostředí, že se lesnický personál dopravuje automobily, ve kterých přechká zhoršení počasí, požární hlídky mají též své zázemí v automobilech, nářadí je možné dopravovat v dopravních prostředcích, stejně tak i argumentaci, proč je problematický probíhající výzkumný projekt, resp. proč pro něj není stavba potřebná.
9. Odůvodnění závazného stanoviska MŽP je tudíž podle žalobce nikoliv odborné, neboť se nevypořádává s odbornými podklady a argumenty, které byly relevantní pro obsah závazného stanoviska a které by činily toto závazné stanovisko přezkoumatelným. Rozhodnutí správních orgánů přitom musí být vždy založeno na důkazech a jejich odborném zhodnocení, nikoliv na subjektivních názorech, předpokladech či obavách.
10. Následně žalobce uvedl, že Ministerstvo životního prostředí na několika místech odůvodnění závazného stanoviska popsalo, že si měl žalobce zajistit udělení výjimek dle § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalobce však trval na tom, že pro dané řízení nebylo zapotřebí získat tyto výjimky ze zákazů dle § 26 zákona o ochraně přírody a krajiny. Žádný právní předpis totiž nepředpokládá zpětné udělování výjimek, přičemž není pravdivým ani tvrzení, že pokud nejsou uděleny výjimky dle § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny, nemůže být vydáno závazné stanovisko dle § 44 zákona o ochraně přírody a krajiny. Tato řízení jsou podle žalobce na sobě nezávislá a výsledek jednoho nemůže podmínit výsledek dalšího. Ministerstvu životního prostředí proto nepřislušelo tvrzení stran výjimek v odůvodnění závazného stanoviska vůbec uvádět.
11. Požadavek v závěru závazného stanoviska MŽP, který se týká zpracování biologického hodnocení (resp. hodnocení vlivu záměru dle § 67 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny), byl dle žalobce také v rozporu se zákonem i judikaturou stran případů, kdy byla vydána výjimka zpětně. Správní orgány musí vycházet ze stavu v době před provedením předmětné činnosti. Biologické hodnocení, které by bylo vypracováno nyní, by podle názoru žalobce hodnotilo současný stav po několikaleté existenci stavby na místě. Fakt, že takový podklad nebyl v minulosti vypracován, dokládá též nemožnost posuzování výjimek v řešeném případě zpětně.
12. Žalobce závěrem konstatoval, že správní řízení má být vedeno k individuálnímu posouzení každého případu, nikoliv za účelem dotváření legislativy na základě rozhodnutí vydaného v jednom případě. Podstatou řízení o dodatečném povolení stavby je dle žalobce to, že stavba již stojí a je dodatečně povolována, přičemž je na dodatečné povolení stavby právní nárok v případě, když jsou splněny zákonné předpoklady. Byly-li tedy tyto zákonné předpoklady v případě stavby žalobce splněny, mělo být dodatečné povolení stavby včetně souvisejících stanovisek uděleno. Argumentace, že „*nepovolíme žádnou stavbu, aby z toho náhodou nebyl precedens*“, je tudíž nezákonná.

Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zdůraznil, že veškeré žalobní námitky směřují proti obsahu závazného stanoviska AOPK ze dne 22. 6. 2023 a navazujícímu závaznému stanovisku MŽP ze dne 25. 3. 2024, kterými byl žalovaný při svém rozhodování vázán. Dle žalovaného se tak negativní výrok závazného stanoviska MŽP nezbytně odrazil v napadeném rozhodnutí. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

14. Osoba zúčastněná na řízení se k podané žalobě nevyjádřila.

Posouzení věci soudem

15. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný shodně uvedli, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání.
16. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
17. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
19. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu přitom platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Současně soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
20. V nyní projednávaném případě zdejší soud předně upozorňuje na fakt, že odvolací námitky žalobce v zásadě směřovaly proti obsahu negativního závazného stanoviska AOPK ze dne 22. 6. 2023, č. j. SR/1160/LI/2023-3. Pokud tedy byl zpochybněn obsah závazného Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stanoviska, které bylo podkladem prvostupňového rozhodnutí, odvolací správní orgán – tj. žalovaný – ve věci musel postupovat podle § 149 odst. 7 správního řádu, dle něhož jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.

21. Úkon, kterým nadřízený orgán dotčeného orgánu tímto postupem v rámci odvolacího řízení potvrdí nebo změní závazné stanovisko dotčeného orgánu, je z hlediska obsahu i formy opět závazným stanoviskem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 As 241/2014-30).
22. Nadřízený dotčený orgán je přitom primárně povolán k věcnému vypořádání odvolacích námitek směřujících proti závaznému stanovisku. Je proto třeba, aby revizní závazné stanovisko podle § 149 odst. 7 správního řádu obsahovalo vyličení odvolacích námitek vztahujících se k revidovanému závaznému stanovisku, dále též hodnocení důvodnosti těchto námitek a konečně i předestření úvah, které nadřízený dotčený orgán k takovému hodnocení vedly. Neobsahuje-li revizní stanovisko uvedené náležitosti, lze konstatovat, že je nezákonné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016-65).
23. Nutno též doplnit, že z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, vyplývá, že závazné stanovisko není samostatně přezkoumatelným rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že je závazným podkladem konečného rozhodnutí, je nicméně soudní ochrana před jeho zprostředkovanými dopady (účinky) umožněna právě v rámci přezkumu konečného rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s. ř. s. Dospěje-li soud při přezkumu závazného stanoviska k závěru, že je vadné, resp. nezákonné, s vlivem na finální napadené správní rozhodnutí, zruší soud toto správní rozhodnutí a s vadou, resp. nezákonností, závazného stanoviska se vypořádá v odůvodnění svého rozsudku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 As 37/2005-83).
24. K přezkumu závazných stanovisek v intencích § 75 odst. 2 s. ř. s. soud dále v obecné rovině uvádí, že věcný přezkum odborných závěrů závazného stanoviska není možný (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2014, č. j. 3 As 81/2013-38, ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 As 386/2017-49, nebo ze dne 26. 5. 2022, č. j. 10 As 316/2021-39).
25. Odůvodnění závazného stanoviska dle § 149 správního řádu by zároveň mělo alespoň v základních parametrech odpovídat požadavkům na odůvodnění meritorního rozhodnutí dle § 68 odst. 3 téhož zákona, jak už tyto byly shora vyloženy (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150, nebo ze dne 18. 1. 2024, č. j. 9 As 232/2023-37). Musí z něj být tedy zřejmé, jaké skutkové okolnosti dotčený orgán posuzoval a z jakých úvah vycházel při svém odborném hodnocení věci. Odborné posouzení současně musí být srozumitelné a dostatečně odůvodněné, jinými slovy musí naplňovat kritéria přezkoumatelnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 As 375/2018-26, nebo ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 As 140/2019-22). Nepřezkoumatelnost závazného stanoviska má totiž zpravidla za následek nepřezkoumatelnost samotného správního rozhodnutí, pro které bylo stanovisko závazným podkladem (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 5 A 241/2011-69, publ. ve Sb. NSS 3018/2014). Na soudu tudíž je, aby přezkoumal, zda závazné stanovisko tvořící podklad napadeného rozhodnutí výše popsaná kritéria splňuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2022, č. j. 4 As 436/2021-28).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

26. Jedná-li se poté o rozsah odůvodnění rozhodnutí žalovaného, je třeba zdůraznit, že úkolem odvolacího orgánu je posoudit, zda (revizní) závazné stanovisko reaguje na všechny odvolací námitky. Pokud tomu tak není, je namístě, aby v součinnosti se správním orgánem nadřízeným správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska, zajistil doplnění revizního závazného stanoviska tak, aby mohl přezkoumatelně reagovat na všechny odvolací námitky, k jejichž zodpovězení jsou z hlediska věcné působnosti příslušné právě dotčené orgány.
27. Vycházejí z výše popsaného se zdejší soud úvodem svého hodnocení věci zabýval žalobní argumentací, že postup, v rámci něhož negativní závazné stanovisko AOPK nebylo k podanému odvolání zrušeno a vráceno, ale v podstatě zcela nahrazeno novým negativním závazným stanoviskem MŽP, žalobci neumožnil adekvátně se vyjádřit k novým skutečnostem.
28. K tomu soud předně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2018, č. j. 6 As 201/2017-40, v němž bylo konstatováno, že „[v] případě, že účastník řízení nesouhlasí s obsahem závazného stanoviska, které je podkladem rozhodnutí ve věci samé, je třeba postupovat dle výše citovaného ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu (pozn. soudu – podle rozhodné právní úpravy § 149 odst. 7 věta první správního řádu). Účastník řízení má v tomto případě možnost brojit proti rozhodnutí ve věci odvoláním, v němž lze namítnout nedostatky závazného stanoviska dotčeného orgánu. Není podstatné, zda vytýkané nedostatky spočívají ve vadách výroku či nedostatecích odůvodnění závazného stanoviska (nepřezkoumatelnost, nevypořádání námitek, věcná nesprávnost). Není rozhodné ani to, zda závazné stanovisko bylo vydáno již před formálním zahájením správního řízení. Ve všech těchto případech se použije dané ustanovení a odvolací správní orgán je v odvolacím řízení povinen vyžádat si potvrzení nebo změnu závazného stanoviska, a to od správního orgánu nadřízeného dotčenému správnímu orgánu. Pokud by tak neučinil, zatížil by odvolací řízení vadou, jež může mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63). Zákon nepočítá s tím, že by nadřízený orgán dotčeného orgánu vadné závazné stanovisko zrušil a věc se z tohoto důvodu vrátila k prvnímu stupni (srov. text „vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska“). Nadřízený orgán může závazné stanovisko toliko potvrdit nebo změnit (přičemž změnou může být i nesouhlas v případě, kdy původní stanovisko bylo souhlasné, a naopak).“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2020, č. j. 4 As 113/2020-29, nebo rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2024, č. j. 51 A 70/2023-38).
29. Žalovaný tedy v řešeném případě postupoval zcela v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu, když za vyvstálé situace v odvolacím řízení požádal o změnu nebo potvrzení závazného stanoviska Ministerstvo životního prostředí (tj. orgán nadřízený dotčenému správnímu orgánu), které negativní závazné stanovisko AOPK změnilo stanoviskem ze dne 25. 3. 2024, č. j. MZP/2024/232/130. Předmětná změna konkrétně spočívala v tom, že byl kvůli chybám v psaní změněn výrok závazného stanoviska AOPK tak, že „AOPK podle ustanovení § 44 odst. 1 a § 12 odst. 2 zákona nesouhlasí s dodatečným povolením záměru „Stavba pro hospodaření v lesích, p. č. XA, k. ú. X“ na pozemku p. č. XA v k. ú. X realizovaného podle předložené projektové dokumentace zpracované Ing. Kateřinou Iwanejko, a to její textové části z června 2021 a výkresové části pasportu objektu z dubna 2023, a s rozdělením pozemku p. č. XA v k. ú. X (o výměře 943 240 m²) nově na pozemek p. č. st. XB (o výměře 23 m²) a pozemek p. č. XA (o výměře 943 217 m²) dle předloženého geometrického plánu č. 217-264/2020 ověřeného Ing. Pavlem Soukupem v prosinci 2020.“ Současně bylo Ministerstvem životního prostředí doplněno i odůvodnění nesouhlasného závazného stanoviska AOPK způsobem, „aby bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zřejmě, proč je dotčená stavba nepřípustná z hlediska hodnocení dle § 44 odst. 1 a § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny.“ Nutno pak znovu zdůraznit, že správní řád nepočítá s tím, že by nadřízený orgán dotčeného orgánu vadné závazné stanovisko zrušil a věc se z tohoto důvodu vrátila k prvnímu stupni, jak požadoval žalobce. Nadřízený dotčený orgán totiž není ze zákona oprávněn pro shledanou vadu závazné stanovisko zrušit a věc vrátit k novému posouzení. Ministerstvo životního prostředí tudíž ve věci mohlo negativní závazné stanovisko AOPK toliko potvrdit nebo změnit, což také v souladu s dikcí § 149 odst. 7 správního řádu provedenou změnou prvotního závazného stanoviska učinilo.

30. Pokud v této souvislosti žalobce též zmínil, že mu v důsledku nadepsaného postupu ve věci nebylo umožněno adekvátně se vyjádřit k novým skutečnostem plynoucím ze závazného stanoviska MŽP, soud v daném ohledu uvádí, že nadřízený dotčený orgán je primárně povolán k věcnému vypořádání odvolacích námitek směřujících proti závaznému stanovisku dotčeného orgánu. Revizní závazné stanovisko MŽP tak bylo v řešeném případě vydáno právě v návaznosti na žalobcem uplatněné odvolací námitky vztahující se k negativnímu závaznému stanovisku AOPK. Z obsahu spisové dokumentace se zároveň podává, že byl žalobce dne 5. 4. 2024 v rámci odvolacího řízení žalovaným vyrozuměn o tom, že bylo nadřízeným dotčeným orgánem (tj. Ministerstvem životního prostředí) nesouhlasné závazné stanovisko AOPK po věcné stránce potvrzeno závazným stanoviskem MŽP ze dne 25. 3. 2024. Žalobci přitom byla podle § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost nahlédnout do spisové dokumentace a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí – mj. tedy i k závaznému stanovisku MŽP a skutečnostem v něm obsaženým. Tohoto práva poté žalobce využil, když se podáním ze dne 22. 4. 2024 vyjádřil k podkladům pro rozhodnutí ve věci, a to konkrétně k závaznému stanovisku MŽP. Soud tak za shora popsaného stavu v projednávaném případě neshledal, že by v kontextu vyžádání závazného stanoviska MŽP nebylo žalobci umožněno adekvátně se vyjádřit k „novým“ okolnostem věci.
31. Tuto žalobní argumentaci proto soud shledal nedůvodnou.
32. Podle § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny bez závazného stanoviska orgánu ochrany přírody nelze učinit ohlášení stavby, vydat územní rozhodnutí, územní souhlas, stavební povolení, rozhodnutí o změně užívání stavby, kolaudační souhlas, je-li spojen se změnou stavby, povolení k odstranění stavby či k provedení terénních úprav podle stavebního zákona, povolení k nakládání s vodami a k vodním dílům, povolení k některým činnostem či udělit souhlas podle vodního zákona na území národního parku nebo chráněné krajinné oblasti.
33. Dle § 12 odst. 2 téhož zákona k umísťování a povolování staveb, jakož i jiných činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. Podrobnosti ochrany krajinného rázu může stanovit Ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem.
34. Dle § 149 odst. 2 správního řádu závazné stanovisko obsahuje závaznou část a odůvodnění. V závazné části dotčený orgán uvede řešení otázky, která je předmětem závazného stanoviska, ustanovení zákona, které zmocňuje k jeho vydání a další ustanovení právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen. V odůvodnění uvede důvody, o které se opírá obsah závazné části závazného stanoviska, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen.
35. Podle § 1 zákona o ochraně přírody a krajiny je účelem tohoto zákona za účasti příslušných krajů, obcí, vlastníků a správců pozemků přispět k udržení a obnově přírodní rovnováhy v Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

krajině, k ochraně rozmanitostí forem života, přírodních hodnot a krás, k šetrnému hospodaření s přírodními zdroji a vytvořit v souladu s právem Evropských společenství v České republice soustavu Natura 2000. Přitom je nutno zohlednit hospodářské, sociální a kulturní potřeby obyvatel a regionální a místní poměry.

36. Jak poté vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu závazné stanovisko podle § 44 odst. 1 a § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody představuje závazný podklad žalobou napadeného rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s. ř. s. Věcný přezkum odborných závěrů závazného stanoviska není možný (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2014, č. j. 3 As 81/2013-38, nebo ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 As 386/2017-49). To však nepředstavuje jakousi „imunitu“ závěrů závazného stanoviska proti soudnímu přezkumu. Naopak, stejně jako při přezkumu jiných odborných otázek, to znamená, že správní soud sám nemůže přezkoumávat věcnou správnost odborných závěrů závazného stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny. Dané posouzení náleží tomuto orgánu, který k němu disponuje odbornými znalostmi. Správní soud pak přezkoumává odborná stanoviska dotčených orgánů a k nim vydané potvrzující nebo měnící akty nadřízených orgánů v řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí. Nejedná se o nekritické převzetí závěrů těchto stanovisek, ale správní soud se musí, aniž by závazné stanovisko hodnotil po odborné stránce, zabývat zejména tím, zda stanovisko spočívá na úplných podkladech, zda dotčené orgány přihlédly ke všem rozhodným skutečnostem a námitkám, zda stanovisko není v rozporu s ostatními důkazy a zda jeho odůvodnění odpovídá pravidlům logického myšlení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2022, č. j. 10 As 316/2021-39).
37. Hlediska, jež má orgán ochrany přírody při vydání závazného stanoviska dle § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny hodnotit, přitom zákon nestanoví, nicméně je zřejmé, že smyslem vydání takového závazného stanoviska je naplnění účelu zákona o ochraně přírody a krajiny. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 17. 7. 2008, č. j. 6 As 44/2007-64, v němž uvedl, že orgán ochrany přírody *„musí při úvaze, zda souhlas podle § 44 zákona o ochraně přírody a krajiny má být udělen, či nikoliv, vycházet z účelu zákona o ochraně přírody a krajiny (viz především § 1), zejména pak z účelu ochrany zvláště chráněných území.“* V rozsudku ze dne 2. 3. 2021, č. j. 10 As 23/2019-32, na shora citované Nejvyšší správní soud navázal tím, že *„[r]ozsah skutečností, které hodnotí orgán ochrany přírody a krajiny při vydávání závazného stanoviska podle § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, je širší než rozsah skutečností hodnocených podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Při vydávání stanoviska podle § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny blíže hodnotí orgán ochrany přírody a krajiny rovněž např. aspekty týkající se vlivu stavební činnosti na chráněnou krajinu a její typické prvky.“* Rovněž tak se podává z komentářové literatury, že orgán ochrany přírody v závazném stanovisku zhodnotí, zda zamýšlená stavba nebo činnost podle stavebního zákona není v rozporu s cíli a účelem zákona o ochraně přírody a krajiny, s cíli a účelem ochrany zvláště chráněných území a zda případná realizace stavby či činnosti neohrozí či nepoškodí dochovaný stav přírodních ekosystémů a druhové biodiverzity v dotčeném zvláště chráněném území (srov. Stejskal, V.: *Zákon o ochraně přírody a krajiny. Komentář.*, Wolters Kluwer, k § 44). Orgán ochrany přírody tak musí vycházet z účelu zákona a z účelu a cílů ochrany zvláště chráněného území; významným vodítkem jsou odborné a koncepční dokumenty ochrany přírody ve vztahu ke konkrétnímu zvláště chráněnému území. Na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a jeho odborného posouzení musí orgán ochrany přírody uvážit, zda konkrétní stavební či jiný záměr dle projektové dokumentace není nepřijatelným ohrožením či poškozením dochovaného stavu přírodního prostředí, a tuto úvahu přezkoumatelně uvést v odůvodnění závazného

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stanoviska (srov. Jelínková, J.: *Zákon o ochraně přírody a krajiny. Praktický komentář*, Wolters Kluwer, k § 44).

38. V kontextu odkazovaných judikturních závěrů a žalobcem uplatněných námitek se tak zdejší soud ve věci dále zabýval otázkou, zda revizní závazné stanovisko MŽP ze dne 25. 3. 2024 vydané podle § 149 odst. 7 správního řádu obsahovalo vyličení odvolacích námitek vztahujících se k nesouhlasnému závaznému stanovisku AOPK, dále též přezkoumatelné hodnocení důvodnosti těchto námitek a konečně i přdestření úvah, které nadřízený dotčený orgán k takovému hodnocení vedly.
39. S ohledem na obsah a formulaci žalobní argumentace soud zároveň zdůrazňuje, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační. Od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tudíž oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat vady napadeného správního aktu. Jinak řečeno, žalobce je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti žalovaného rozhodnutí v žalobě explicitně uvést a vymežit tím soudu rozsah kontroly správního rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, nebo ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012-22). Soud je následně takovýmto vymezením žalobních bodů vázán, přičemž rozhodnutí nemůže (až na výjimky) přezkoumat z důvodů, které nebyly uplatněny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63). Jestliže žalobní bod nadepsaným požadavkům vyhovuje, pak je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, popř. v průběhu řízení dále doplněn (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 As 73/2006-121). Obsah, rozsah a kvalita žalobní argumentace tak předurčují obsah a rozsah následného soudního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2022, č. j. 1 Afs 142/2022-49). K tomu soud poukazuje také na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, v němž bylo konstatováno, že „[m]íra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej.“ Soud přitom není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za žalobce či dohledávat důkazní prostředky svědčící v jeho prospěch. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta žalobce (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, nebo ze dne 20. 9. 2022, č. j. 4 Afs 306/2020-70).
40. Pokud tedy žalobce povšechně namítl, že se Ministerstvo životního prostředí nevyjádřilo k veškerým podkladům, které žalobce v řízení předložil, pak zdejší soud neshledal toto značně obecné tvrzení důvodným. Soud totiž nebyl povinen ani oprávněn za žalobce domýšlet konkrétní argumentaci ve smyslu jednoznačného uvedení toho kterého podkladu, ke kterému se Ministerstvo životního prostředí nemělo vyjádřit, nadto v jakých konkrétních souvislostech relevantních pro hodnocení řešeného případu. Zároveň soud ani v obecné rovině nevyhodnotil, že by byly podklady předložené žalobcem v předmětném řízení Ministerstvem životního prostředí opomenuty, resp. že by jejich obsah nebyl v rámci vydání revizního závazného stanoviska uvážen.
41. Ostatně, v této části nebyla argumentace žalobce ani konzistentní, neboť ten dále zmínil, že Ministerstvo životního prostředí z jím předložených podkladů vybral pouze části a nevyjádřil se k závěrům, které hodnotily dotčený záměr jako přípustný. Sám žalobce tak ve svých obecných tvrzeních přešel z roviny „úplného opomenutí předložených podkladů (nevyjádření se k nim) v odůvodnění závazného stanoviska MŽP“ do roviny „(účelového) Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nezohlednění jistých závěrů plynoucích z obsahu jím předložených podkladů“. Takto formulované argumenty se nicméně zjevně vylučují, neboť vedle sebe z logiky věci nemohou obstát.

42. Byť žalobce již dostatečně určitým způsobem zmínil také to, že se Ministerstvo životního prostředí nevyjádřilo k Odbornému stanovisku vypracovanému doc. PaedDr. Janem Farkačem, CSc., dne 11. 8. 2023 a k Odbornému vyjádření k vlivu srubové stavby na půdní prostředí vypracovanému Ústavem geologie a pedologie při Lesnické a dřevařské fakultě Mendelovy Univerzity v Brně v únoru 2024, ani s touto žalobní námitkou se zdejší soud neztotožnil. Z odůvodnění závazného stanoviska MŽP je totiž zřejmé, že se Ministerstvo životního prostředí oběma nadepsanými podklady v kontextu posouzení daného případu výslovně zabývalo. Stran Odborného stanoviska vypracovaného doc. PaedDr. Janem Farkačem, CSc., dne 11. 8. 2023, lze poukázat konkrétně na str. 21 závazného stanoviska MŽP, kde Ministerstvo životního prostředí jasně popsalo, že žalobce v rámci podaného odvolání na podporu svých tvrzení nově předložil dané odborné stanovisko. S odkazem na jeho stručnost a uvedení toliko obecných domněnek, absenci konkrétních údajů o stavu přírody na místě a neuvedení relevantních zdrojů, ze kterých zpracovatel ve svém stanovisku vycházel, jakož i vlastních údajů a podkladů, nicméně Ministerstvo životního prostředí vyhodnotilo toto stanovisko jako významně nepřesvědčivé. Vzhledem k tomu tedy nebylo možno přisvědčit tvrzení žalobce, že se Ministerstvo životního prostředí k uvedenému odbornému stanovisku nevyjádřilo, popř. že by jej opomenulo, či z něj vybralo pouze určité závěry. Stejně tak soud uzavřel i ve vztahu k Odbornému vyjádření k vlivu srubové stavby na půdní prostředí vypracovanému Ústavem geologie a pedologie při Lesnické a dřevařské fakultě Mendelovy Univerzity v Brně v únoru 2024. K tomu je možno upozornit na str. 10, 11 a 20 závazného stanoviska MŽP, na kterých se Ministerstvo životního prostředí vyjádřilo k otázce určitého poškození půdy dotčenou stavbou, a to i v kontextu právě výše zmíněného odborného vyjádření. Ministerstvo životního prostředí přitom konstatovalo, že na území I. a II. zóny chráněných krajinných oblastí je zakázáno nevratně poškozovat půdní povrch [§ 26 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny], přičemž je dle jeho názoru nepochybné, že při budování základů jakékoliv stavby dojde minimálně v místě jejích základů k nevratnému poškození půdního povrchu. V souvislosti s posuzovanou stavbou tak v místech jejího založení na patkách bylo nepochybně do půdního povrchu zasaženo – resp. byl odstraněn (tj. nevratně poškozen) nejen povrch půdy, ale i profil v hloubce odpovídající založení patek. Za poškozený půdní povrch pak Ministerstvo životního prostředí považovalo i celý tzv. provětrávaný prostor pod stavbou, jakož i navazující terénní úpravu a zídku, kde byl sejmut drn a svrchní vrstva půdy byla promíchána s ostatními vrstvami. V tomto důsledku i v důsledku zastínění a absence dopadajících srážek v ploše stavby téměř čtyři roky od realizace stavby nedošlo ani k částečnému obnovení vegetace (viz fotodokumentace ze dne 20. 2. 2024 pořízená zpracovatelem odkazovaného odborného vyjádření). Ministerstvo životního prostředí poté v kontextu řešení otázky poškození půdy předmětnou stavbou citovalo i dané odborné vyjádření, že *„z hlediska samotného vlivu stavby na prostředí lesní půdy je zřejmé, že pod průmětem stavby jsou omezené některé funkce edatopu“* a že *„půdoochranná funkce je stavbou do určité míry snížena, a to eliminací travního drnu a humusových forem, které sebrávají v protierozním účinku zcela zásadní roli“*, přičemž uzavřelo, že je s odkazovaným odborným vyjádřením ve shodě v tom, že došlo k určitému poškození půdy. Zároveň však Ministerstvo životního prostředí nepopřelo, že z hlediska rozlohy lesního porostu na úbočí kopce Sokol i navazujícího území Lužických hor se jedná o zcela minimální zhoršení funkce a kvality lesní půdy. To však nebylo předmětem učiněného posouzení, neboť tento vliv, společně s dalšími možnými důvody pro povolení výjimky Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

podle § 43 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, má být dle Ministerstva životního prostředí posouzen ve správním řízení o povolení výjimky ze základních ochranných podmínek chráněné krajinné oblasti. Ani v tomto případě tudíž nebylo možno uzavřít, že by Ministerstvo životního prostředí tento podklad ve svém posouzení nezohlednilo, nebo že by jeho závěry užilo nesprávným či účelově selektivním způsobem. Ostatně, žalobce ani neuvedl žádné konkrétní tvrzení podepřené zmíněným odborným vyjádřením, že k žádnému nevratnému poškození půdního povrchu předmětnou stavbou nedošlo.

43. Namítli-li dále žalobce, že Ministerstvo životního prostředí nereagovalo odpovídajícím způsobem na v Odborném vyjádření k vlivu srubové stavby na půdní prostředí z února 2024 uvedené pozitivní vytvoření vhodného biotopu pro specifické druhy plazů (ještěrky obecné a živorodé) nebo bezobratlých živočichů, soud k tomu konstatuje, že se jedná o žalobní tvrzení účelově nereflektující v této části jak komplexní odůvodnění závazného stanoviska MŽP, tak ani vlastní obsah poukazovaného odborného vyjádření. Na str. 13 až 15 závazného stanoviska MŽP totiž Ministerstvo životního prostředí mj. odůvodnilo, proč nelze souhlas podle § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny udělit z důvodu negativního zásahu do jednoho z předmětů ochrany CHKO Lužické hory, a to konkrétně lesa jako významného krajinného prvku. V souvislosti s dotčenou stavbou totiž došlo k zaboru a poškození lesního porostu, byť by z hlediska rozlohy navazujících lesních porostů a dynamiky jejich vývoje (často spojené s různými disturbancemi v důsledku těžební činnosti) bylo možné říci, že se jedná o zanedbatelný zásah. Dle názoru Ministerstva životního prostředí pak v důsledku této dynamiky nezřídka vznikají stanoviště, která jsou často i druhově bohatší a „zajímavější“, než je „původní les“, avšak nic takového předmětná trvalá stavba nepřináší, vyjma drobné zídky, kterou žalobce vyzdvihuje jako příspěvek pro biodiverzitu (ještěrky), ale která v daném kontextu nic neřeší, neboť takových mikrohabitátů je na mýtinách, navíc se skalními výchozy, nepřeborně. Naopak, budoucí využívání stavby s sebou dle Ministerstva životního prostředí kromě odstranění části přírodního společenstva přinese eutrofizaci jejího okolí, jak je možné vidět všude, kde se ve volné přírodě koncentrují lidé, tráví tam nějaký čas, a kde není k dispozici sociální zařízení, vyřešená likvidace odpadů atp. Podobná eutrofizace porostu v okolí staveb je podle Ministerstva životního prostředí ještě akceptovatelná v sousedství zpevněných cest, avšak nikoli „uprostřed lesa“ v bezprostřední blízkosti I. zóny chráněné krajinné oblasti. Navíc dle žádosti žalobce se kvůli deklarovanému využití objektu nepředpokládá velmi krátký pobyt osob na místě. Danou stavbu tedy Ministerstvo životního prostředí neshledalo za stavbu ku prospěchu lesa. Jinými slovy, případný benefit stavby deklarovaný žalobcem Ministerstvo životního prostředí nevyhodnotilo pro les za takový, že by vykompenzoval jeho poškození v důsledku realizace stavby a jejímu dalšímu využívání. Ministerstvo životního prostředí tak uzavřelo, že vejítím na argumentaci žalobce by v řešeném kontextu zmizel smysl a využívání lesa jako nezastavitelné součásti krajiny pro volně žijící živočichy, pro které mu zákon o ochraně přírody poskytuje ochranu.
44. Podstatným je poté upozornit i na samotný obsah žalobcem odkazovaného odborného vyjádření, kde bylo v namítané souvislosti výslovně uvedeno, že „[z] aspektu půdní diverzity a celkové biodiverzity byla lokalita ovlivněna na topické úrovni disturbačním charakterem určité ekosystémové zátěže. Největší diverzitou se z povahy ekosystémových vztahů vyznačují humusem bohaté svrchní vrstvy půdy, které zde byly tvořeny především souvislým trávobylinným patrem s pomístním rozvojem náletových dřevin z přirozené obnovy. Z tohoto pohledu prostor terénních úprav nelze vnímat jako „hotspot“ nebo východisko biodiverzity se strategickým významem pro daný biotop. V kontextu okolí stavby lze předpokládat uchování rostlinných a živočišných druhů, stejně jako mikrobiálních společenstev také ve zbylých částech dotčené porostní skupiny, která se Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v současnosti nachází ve fázi obnovy. Z aspektu celkové druhové diverzity lze naopak vnímat stavbu a navazující okolí se suchou zídka a dalšími drobnými prvky jako diverzifikaci mikrostanovištních podmínek podporující vznik volných nik, které se běžně v takto otevřeném, uniformním pasečném prostoru nevyskytují. Jako pozitivum tak lze vnímat podporu specifických zástupců plazů (ještěrky obecné a živorodé) nebo bezobratlých živočichů. Toto hledisko je však mimo rámec tohoto odborného vyjádření.“ Samotní zpracovatelé tohoto odborného vyjádření, působící na ústavu geologie a pedologie (tj. věd zaměřujících se na procesy neživé přírody), tedy seznatelně popsali jisté ovlivnění aspektu půdní diverzity dotčené lokality, a to narušujícím charakterem ekosystémové zátěže. Nadto se však obecně (bez odkazu na konkrétní zjištění či relevantní podklady) vyjádřili i ke složce přírody živé – podpoře specifických zástupců plazů (ještěrky obecné a živorodé) nebo bezobratlých živočichů, avšak v tomto ohledu současně zdůraznili, že toto hledisko bylo „mimo rámec odborného vyjádření“. Vzhledem k vědnímu oboru zpracovatelů daného odborného vyjádření, a zvláště pak k jejich vlastnímu konstatování, že bylo poukazované hledisko týkající se druhové diverzity mimo rámec jejich odborného vyjádření, což však žalobce ve své povšechné námitce nijak nerefletoval, nebylo možno přisvědčit ani žalobnímu tvrzení o tom, že by Ministerstvo životního prostředí posoudilo otázku negativního zásahu do jednoho z předmětů ochrany CHKO Lužické hory – tj. lesa jako významného krajinného prvku, neodborně, jak už bylo popsáno v předcházejícím odstavci. Ministerstvo životního prostředí totiž dle soudu vyjádřilo mj. logickou a jasnou úvahu o tom, že ačkoliv v důsledku dynamiky vývoje lesních porostů nezřídka vznikají stanoviště, která jsou často i druhově bohatší, než je „původní les“, nic takového předmětná trvalá stavba nepřináší. Upozornilo přitom na rušení volně žijících živočichů a rozvržení a využití lesního půdního fondu (zejména se jednalo o rušení velkých savců). Dotčenou stavbu, která byla realizována bez povolení a souhlasu AOPK, tedy vyhodnotilo za rozpornou s požadavkem na ochranu jádrového území biotopu zvláště chráněných druhů velkých savců. V kontextu takto vyložených skutečností pak Ministerstvo životního prostředí označilo poukaz žalobce stran přínosu dané stavby (umístěné ve II. zóně odstupňované ochrany CHKO, těsně u hranice s I. zónou CHKO Lužické hory a lokálním biocentrem ÚSES LBC 077) pro biodiverzitu ještěrky, jako „nicneřešící“, když zmínilo, že takových „mikrohabitatů“ je na mýtinách, navíc se skalními výchozy, mnoho.

45. Ve světle dříve uvedeného je poté dle názoru soudu zcela mimoběžnou poznámka žalobce, že by zásah do zákonem chráněných druhů ještěrek při odstraňování stavby vyžadoval udělení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, přičemž důsledek vytvoření biotopu naplňuje i požadavky Plánu péče o CHKO Lužické hory. Předmětem nyní projednávané věci totiž není rozhodnutí o odstranění dané stavby, ale rozhodnutí, jímž byla žalobci zamítnuta žádost o vydání jejího dodatečného povolení. Zároveň je třeba konstatovat, že měl-li zcela obecný odkaz žalobce na Plán péče o CHKO Lužické hory směřovat k jeho bodu „udržení, příp. vytváření, vhodných stanovišť pro vzácné a zvláště chráněné druhy rostlin a živočichů a jejich společenstva, se zvláštním důrazem na evropsky významná stanoviště a druhy“, pak dle názoru soudu v projednávané věci nelze spojit s pojmy „udržení“ či „vytvoření, vhodných stanovišť“ (viz str. 8 závazného stanoviska MŽP) faktické vybudování a provozování nepovoleného záměru „Stavby pro hospodaření v lesích“. Ostatně, z žádosti o dodatečné povolení této stavby ani z doložené projektové dokumentace (viz charakteristika stavby a jejího užívání) nijak nevyplývá, že by jejím účelem mělo být právě udržení, příp. vytvoření, vhodného stanoviště pro vzácné a zvláště chráněné druhy živočichů a jejich společenstva [resp. že by tato stavba byla zbudována za

účelem podpory specifických zástupců plazů (ještěrky obecné a živorodé) nebo bezobratlých živočichů], jak se v této části snaží žalobce značně účelově dotvrdit.

46. Namítl-li dále žalobce zcela nekonkrétně, že z jím předložených posudků vyplývá, že ani další dlouhodobé cíle uvedené v Plánu péče o CHKO Lužické hory (viz str. 7 až 8 závazného stanoviska MŽP), nemohou být předmětnou stavbou negativně dotčeny, pak soud ve světle již nadepsané judikatury Nejvyššího správního soudu shledal toto tvrzení pro jeho naprostou neurčitost ve věci neprojednatelným. Jinými slovy ho nebylo možno považovat za řádně uplatněný žalobní bod, neboť z něj nebylo jakkoliv zřejmé na základě jakých (relevantních) názoru plynoucích z jakého určitého posudku nemohly být ani další dlouhodobé cíle uvedené v Plánu péče o CHKO Lužické hory předmětnou stavbou negativně dotčeny. Jak přitom už bylo uvedeno, soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za žalobce či dohledávat důkazní prostředky svědčící v jeho prospěch. Takovým postupem by nepřipustně přebíral roli advokáta žalobce.
47. Následně se soud zabýval námitkou žalobce stran toho, že pozorovatel nemůže hodnotit dopad na krajinu v souladu s deklarovaným účelem, protože konkrétní využití stavby je informací obsaženou toliko v povolovací dokumentaci. I v této části nicméně žalobce uplatnil dané žalobní tvrzení značně izolovaně, aniž by tedy řádně reflektoval celkový kontext odůvodnění namítaného závazného stanoviska MŽP – zde zvláště v části týkající se ochrany krajinného rázu, kterým je zejména přírodní charakteristika určitého místa či oblasti, jenž je chráněn před činností snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu (§ 12 zákona o ochraně přírody a krajiny). Byť by zcela obecně bylo možno souhlasit s tezí žalobce, že deklarovaný účel stavby je informací obsaženou pouze v povolovací dokumentaci, v posuzovaném případě Ministerstvo životního prostředí na základě doložené projektové dokumentace popsalo posuzovanou stavbu, a stejně tak i dotčené území včetně regulace, která na něj dopadá. Následně na stavbu pohlíželo optikou této regulace, přičemž zhodnotilo dopady stavby – s ohledem na její vzhled, konstrukci a umístění – na dané území (viz str. 16 až 18 závazného stanoviska MŽP). Přitom jasně popsalo, že stavba představuje negativní zásah do přírodní charakteristiky krajinného rázu místa, které se nachází v bezprostřední blízkosti I. zóny CHKO Lužické hory a uveden byl též její vliv na les a dochované (místní) přírodní prostředí. Zmíněna byla i skutečnost, že se stavba nachází mimo zastavěné území na úbočí znělcové kupy Sokol, která je celá pokryta lesním porostem (t. č. kvůli kůrovcové kalamitě s četnými pasekami), a nadto není ani vizuálně v kontextu s žádnou z dochovaných staveb lidové architektury v katastrálním území obce Kytlice. Podle názoru Ministerstva životního prostředí zároveň nebyly dodrženy ani „alespoň základní objemové limity“ pro nové stavby v CHKO Lužické hory (viz Obecné podmínky pro výstavbu v CHKO Lužické hory), a to ve vazbě na celkovou hmotu, tvar, měřítko a existenci zcela cizorodých konstrukčních prvků. Dále uvedlo, že stavba nového srubu na úbočí kopce uprostřed lesa je zcela netypická, přičemž lze vzhledem k její konstrukci a hmotě jen těžko dovodit jiný účel než „rekreační či lovecké chaty“. Stavba má totiž okna s výhledem do krajiny a před nimi terasu, rozměry je srovnatelná s jakoukoliv rekreační chatou, a naopak je řádově větší než největší běžně užívané kazatelny pro lov zvěře či sklady lesnického nářadí a drobného materiálu. Na základě těchto skutečností tedy Ministerstvo životního prostředí vyhodnotilo, že žalobcem deklarovaný účel stavby je zcela v nesouladu s podobou záměru, což soud v celkovém vyznění odůvodnění závazného stanoviska MŽP neshledal jako spekulativní (subjektivní) hodnocení.
48. Navíc Ministerstvo životního prostředí ve svém stanovisku srozumitelně uvedlo i výhrady vůči žalobcem deklarovanému využití stavby pro hospodaření v lesích – zázemí lesnického

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

personálu v případě nepřízně počasí, uskladnění náradí a drobného materiálu využívaného v lesnictví, lesnická pedagogika, zázemí požárních hlídek, lesnická věda a výzkum, myslivost a podpora výzkumných projektů (viz str. 14 až 15 závazného stanoviska MŽP), na základě čehož dospělo k závěru, že vzhledem k ochraně nezastavěného území a krajinného rázu předmětná stavba v dotčené lokalitě není odůvodnitelná. Umístění stavby má podle Ministerstva životního prostředí na vnímání harmonického měřítka a vztahů v krajině jednoznačně negativní vliv, přičemž toto hodnocení dle Ministerstva životního prostředí koresponduje s podmínkami ochrany krajinného rázu uvedenými v Preventivním hodnocení území CHKO z hlediska krajinného rázu. Tento závěr pak také odráží nedodržení opatření uvedených v Plánu péče o CHKO Lužické hory vedoucí k ochraně krajinného rázu. Stavba tak dle Ministerstva životního prostředí nenaplnuje zejména opatření pro ochranu lesních porostů, ochranu charakteru tradiční zástavby v jejím typickém měřítku a ochranu volné krajiny před rozšiřováním zástavby. Současně nebylo možno přisvědčit tomu, že by daná stavba představovala stavbu prokazatelně nezbytnou pro lesnictví, vodní hospodářství a ochranu přírody, a tudíž nenaplnila opatření uvedená v kapitole 3.6. Plánu péče o CHKO Lužické hory týkající se právě výstavby.

49. Závazné stanovisko MŽP tedy dle soudu komplexním způsobem popsalo, v čem spočívá specifická dotčené krajiny (území), přičemž obsahuje i řádné vysvětlení, proč je předmětný zásah do krajinného rázu nepřipustný a rovněž odkazuje na relevantní odborné podklady, ze kterých bylo vycházeno. Závazné stanovisko MŽP je proto možné v tomto ohledu hodnotit za dostatečně konkrétní a řádně odůvodněné. K tomu je případným zmínit i závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2022, č. j. 2 As 168/2021-29, v němž bylo přiléhavě konstatováno, že *„[d]ospějí-li tedy orgány ochrany přírody na základě dokazování k závěru, že záměr sníží nebo změni krajinný ráz natolik, že to vylučuje zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, harmonického měřítka nebo vztahů v krajině, nemají na výběr, jaký právní následek s takto zjištěným skutkovým stavem spojí. Souhlas s umístěním a povolením stavby v takovém případě neudělí. (...) k otázkám ekonomické povahy, sociálních či kulturních potřeb je vhodné přiblížit zejména s ohledem na veřejný zájem, nicméně při významném dotčení krajinného rázu nemohou tyto otázky hrát stěžejní roli. (...) V rozsudku ze dne 9. 11. 2007, č. j. 2 As 35/2007-75, Nejvyšší správní soud konstatoval, že hospodářský přínos nemůže vyvážit zájem na ochraně před rušivým zásahem do krajinného rázu. Není proto dána ani zákonná povinnost, aby v každém jednotlivém případě, bez ohledu na povahu a rozsah zasažení krajinného rázu, bylo zkoumáno, zda ekonomický přínos stavby nevyvažuje zásah do krajinného rázu. Posouzení ekonomických přínosů tak není v řízení podle § 12 odst. 2 ZOPK rovnocennou otázkou ve vztahu k vlastnímu zkoumání možnosti snížení či ovlivnění krajinného rázu. Tento závěr se v dané situaci dá vztáhnout i na další faktory dle poslední věty § 1 ZOPK; není tedy povinností správního orgánu, nebo dokonce soudu, se v každém jednotlivém případě bez dalšího zabývat proporcionalitou mezi potřebami dle poslední věty § 1 ZOPK a zásahem do krajinného rázu, obzvláště v případě, kdy se nejedná o záměr, který je ve veřejném zájmu; veřejný zájem je přitom nutno striktně odlišovat od zájmu soukromého (o který se jedná v tomto případě). Stěžovateli lze dát za pravdu v tom, že není automaticky vyloučen jakýkoliv zásah do krajinného rázu, to však neznamená, že by jej dotčené orgány měly připustit v případě, kdy jej vyhodnotí jako nepřiměřený. Navíc v daném případě není vyloučeno naplnění potřeb stěžovatele způsobem, který do krajinného rázu zasáhne v menší míře.“* (srov. např. i rozsudek téhož soudu ze dne 10. 2. 2022, č. j. 1 As 481/2020-35).
50. V návaznosti na již shora popsané hodnocení Ministerstvo životního prostředí v předmětném stanovisku též uzavřelo, že se ve věci neztotožnilo se závěrem o únosném zásahu do krajinného rázu (resp. o slabém zásahu do některých charakteristik krajinného Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rázu dané lokality) vysloveným v žalobcem předloženém dokumentu Hodnocení vlivu zásahu na krajinný ráz: Zařízení pro pozorování a lov zvěře Dolní Falknov vypracovaném Ing. Kateřinou Lagner Zímovou. K tomu uvedlo, že toto posouzení vycházelo z určitých aktuálně neplatných premis, že „stavba je opatřena maskovací sítí a krycím nátěrem tak, aby byla v krajině co nejméně zřetelná.“ V rozporu s tím totiž stavba dle Ministerstva životního prostředí opatřena maskovací sítí nebyla a nátěr je výrazně barevný odstín mahagon, který je zcela odlišný od šedých buků navazujícího porostu za srubem i zšedlých sloupků oplocenky. Dále zmínilo, že zásadním argumentem odkazovaného hodnocení bylo konstatování stran toho, že „zásah je vybudován ve stejném stylu, jako jsou zhotoveny lesnické stavby v lesích Lužických hor“, avšak poukazovaným hodnocením uváděné stavby typu „Holzstoss“ mají dle Ministerstva životního prostředí zcela jiný charakter, velikost i účel. V tomto ohledu pak Ministerstvo životního prostředí vyložilo, že naproti předmětné stavbě jsou stavby typu „Holzstoss“ ze surových kuláčů, nikoliv ošetřených barevným chemickým nátěrem, takže přirozeným způsobem stárnou a jsou velmi nenápadné, mají minimální přesahy v rozích a bývají postaveny z místního materiálu spíše drobnějších průměrů, nikoliv z dovezených, přesně vysoustružených kmenů. O účelu a využití těchto drobných staveb, na rozdíl od posuzované stavby, není pochyb, neboť se jedná o seníky spojené s krmelcem, popř. se skládkem drobného materiálu (náradí, sůl, materiál na opravy). Tyto stavby tedy nemají okna ani terasy, jelikož nejsou využívány k pobytu osob (viz též srovnávací fotodokumentace Hodnocení vlivu zásahu na krajinný ráz: Zařízení pro pozorování a lov zvěře Dolní Falknov vypracované Ing. Kateřinou Lagner Zímovou). Ministerstvo životního prostředí také připomnělo, že Lužické hory představují mimořádně hodnotnou krajinu, kde je předmětem chráněného území rozvržení a využití lesního a zemědělského půdního fondu a ve vztahu k němu i rozmístění a urbanistická skladba sídlišť, architektonické stavby a místní zástavba lidového rázu.

51. Na základě všech výše zmíněných skutečností tudíž nebylo možno přisvědčit toliko obecnému tvrzení žalobce, které bylo nadto uplatněno značně izolovaně, aniž by tak reflektovalo celkový kontext odůvodnění závazného stanoviska MŽP v této části, že dotčená stavba byla srovnávána s jinými solitérními stavbami v okolí, od nichž se nijak podstatně neodlišuje, přičemž byl odkazovaným hodnocením řešen i její dopad na krajinný ráz, a že maskovací síť bylo možno na stavbu opětovně umístit. Dle názoru soudu se totiž Ministerstvo životního prostředí k otázce dotčení krajinného rázu předmětnou stavbou vyslovalo způsobem odpovídajícím požadavkům na odborné (závazné) stanovisko, když přihlédlo ke všem relevantním okolnostem věci a reagovalo na odvolací námitky žalobce, a to i s vazbou na obsah dokumentu vypracovaného Ing. Kateřinou Lagner Zímovou. Vlastní odůvodnění závazného stanoviska MŽP pak bylo lze v tomto ohledu shledat rovněž za souladné s pravidly logického myšlení.
52. Následně se soud zabýval žalobní argumentací týkající se otázky hodnocení vlivu stavby na zájmy ochrany přírody, k čemuž žalobce pouze zmínil, že předmětem daného řízení je stavba, která již existuje, a znalecký posudek vypracovaný prof. RNDr. Vladimírem Bejčkem, CSc., hodnotil obecně dopad takové stavby s ohledem na její umístění, situaci na místě a okolí. Soud poté také v tomto ohledu vyhodnotil, že Ministerstvo životního prostředí skutkový stav posoudilo odborným způsobem, přičemž srozumitelně uvážilo o tom, že konkrétní stavba představuje nepřípustné ohrožení a poškození dochovaného stavu přírodního prostředí v dotčené lokalitě. Zdůraznilo přitom negativní zásah do jednoho z předmětů ochrany CHKO Lužické hory, a to konkrétně lesa jako významného krajinného prvku, jak již bylo popsáno dříve. Dále uvedlo, že jedním z významných faktorů v souvislosti s existencí stavby na daném místě je hrozba rušení volně žijících živočichů Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

provozováním činností vázaných na srubovou stavbu, uvedených v žádosti žalobce o její dodatečné povolení [zejména se jednalo o rušení kriticky ohroženého vlka obecného, přičemž byl též zmíněn migrační koridor pro velké savce včetně jádrového území biotopu zvláště chráněných druhů velkých savců (rys ostrovid, vlk obecný, medvěd hnědý a los evropský)]. Takovou degradaci dotčené lokality nejen samotnou stavbou, ale i jejím dlouhodobým využíváním, tedy Ministerstvo životního prostředí posoudilo mj. v rozporu s § 26 odst. 1 písm. i) zákona o ochraně přírody a krajiny, dle kterého je na celém území chráněných krajinných oblastí zakázáno měnit dochované přírodní prostředí v rozporu s bližšími podmínkami ochrany chráněné krajinné oblasti.

53. Pokud pak žalobce v žalobě pouze obecně odkázal na obsah nadepsaného znaleckého posudku, nijak nereflektoval jeho vypořádání v závazném stanovisku MŽP (viz str. 19), v němž bylo výslovně konstatováno, že „[z]nalec hodnotil vliv stavby (...) na zájmy ochrany přírody a dospěl k závěru, že na ně nebude mít žádný vliv. A to, aniž by zkoumal skutečný stav přírody v dané lokalitě, nevyužil ani nekomentoval zásadní odborný a koncepční dokument ochrany přírody, který obsahuje údaje o současném stavu zvláště chráněného území, tj. plán péče. Dále ani nezmiňuje žádný konkrétní biotop, který se na lokalitě a jejím okolí nachází, žádný konkrétní organismus (kromě vlka a zvěře v souvislosti s budoucím výzkumem), ať už zjištěný rešerší či vlastním výzkumem. Znalec velmi obecně popsal přírodní podmínky Lužických hor a konstatoval, že objekt se nachází na pasece na skalnatém výběžku. Závěry hodnocení vlivu stavby na krajinný ráz převzal v podstatě doslovně z výše uvedeného hodnocení vlivu na krajinný ráz (pozn. soudu – Hodnocení vlivu zásahu na krajinný ráz: Zařízení pro pozorování a lov zvěře Dolní Falknov vypracované Ing. Kateřinou Lagner Zímovou). Nad rámec toho uvádí, že obnova poničeného posedu v původní podobě by byla z hlediska vlivu na krajinný ráz silnějším zásahem, než je zbudovaný srub. S tím se ministerstvo s ohledem na svou úvahu o souladu stavby a jejího účelu opět nemůže ztotožnit – účel posedu v lese je zřejmý a neoddiskutovatelný, jeho hmota je navíc řádově nižší. Ministerstvo kvůli absenci zhodnocení přírodních podmínek přímo v lokalitě stavby a jejím okolí považuje podklady znaleckého posudku za zcela nedostatečné, a proto jeho závěr za nepřesvědčivý. Stejně jako autorka hodnocení vlivu na krajinný ráz vypracoval znalec upřesnění znaleckého posudku, ve kterém uvedl, že nově uváděná využití stavby (tj. zázemí lesnického personálu v případě nepřízně počasí, uskladnění nářadí a drobného materiálu využívaného v lesnictví, lesnická pedagogika, zázemí požárních hlídek, lesnická věda a výzkum, myslivost – podpora snižování stavů zvěře a spolupráce s akademickou obcí) nemají vliv na jeho znalecký posudek z r. 2021. To považuje ministerstvo za další vadu znaleckého posudku, neboť v případě, že by byla stavba využívána pro všechny výše uvedené účely, pak by bylo třeba vyhodnotit vliv větší koncentrace osob spojené s lesní pedagogikou a pracovníky v lese na přírodní prostředí, ve kterém se stavba nachází (eutrofizace lesního prostoru, rušení volně žijících živočichů atp.).“ Citované závěry Ministerstva životního prostředí tedy žalobce v rámci povšechně uplatněného odkazu na znalecký posudek vypracovaný prof. RNDr. Vladimírem Bejčkem, CSc., nijak nezpochybnil. Soud se přitom s tímto hodnocením Ministerstva životního prostředí ztotožňuje, a to s odkazem na vlastní obsah předmětného znaleckého posudku, který bez bližšího odůvodnění opírajícího se o konkrétně učiněná zjištění konstatoval, že na zájmy ochrany přírody stavba nebude mít žádný negativní vliv, a naproti tomu komplexní odborné hodnocení Ministerstva životního prostředí podepřené o jím poukazované relevantní podklady (dokumenty). Nadto je třeba zdůraznit, že je to právě orgán ochrany přírody, který má v závazném stanovisku zhodnotit, zda stavba nebo činnost podle stavebního zákona není v rozporu s cíli a účelem zákona o ochraně přírody a krajiny, s cíli a účelem ochrany zvláště chráněných území a zda případná realizace stavby či činnosti neohrozí či nepoškodí dochovaný stav přírodních ekosystémů a druhové biodiverzity

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v dotčeném zvláště chráněném území (srov. Stejskal, V.: *Zákon o ochraně přírody a krajiny. Komentář.*, Wolters Kluwer, k § 44), nikoliv znalec ve znaleckém posudku. Znalcům je totiž vyhrazeno pouze zkoumání otázek skutkových, právní hodnocení náleží správním orgánům či soudům (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 1 As 59/2008-77). Znalec se tak v podstatě mohl vyjádřit ke skutkovým aspektům předmětné věci, tedy k tomu, co tvoří přírodní a historickou charakteristiku místa, jaký zde byl a je stav přírodních ekosystémů a druhové biodiverzity, jaké jsou zde významné krajinné prvky či dominanty, popř. jaké konkrétní aspekty stavby jsou určující pro zachování harmonického měřítka a harmonických vztahů v krajině, avšak posouzení míry a kvality zásahu do zájmů ochrany přírody (popř. i krajinného rázu) nebylo možno správním orgánům odejmout

54. V projednávané věci tedy soud na tomto místě s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu shrnuje, že odborná vyjádření a stanoviska (znalecké posudky nevyjímaje) slouží pouze k zodpovězení otázek skutkových. O této problematice blíže pojednává např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009-113, z něhož se podává, že: „[z]nalci se ve správním nebo soudním řízení přibírají k tomu, aby jednak pozorovali skutečnosti, jejichž poznání předpokládá zvláštní odborné znalosti, jednak z takovýchto pozorování vyvozovali znalecké úsudky (posudky). Znalci se však nepřibírají, aby sdělovali úřadu nebo soudu své názory a úsudky o otázkách rázu právního nebo o otázkách, k jejichž správnému porozumění a řešení není zapotřebí odborných vědomostí nebo znalostí, nýbrž stačí, s ohledem na povahu okolností případu, běžná soudcovská zkušenost a znalost. Ve správním řízení vedle toho platí, že se znalec nepřibírá též tehdy, pokud správní orgán disponuje potřebnými odbornými znalostmi či si může opatřit odborné posouzení předmětných skutečností ze strany jiného správního orgánu.“ Konečný závěr, zda předmětná stavba a činnosti s ní související budou mít negativní vliv na zájmy ochrany přírody, či zda sníží nebo změní krajinný ráz, proto náleží výhradně orgánu ochrany přírody a krajiny, nikoliv soukromému subjektu, jakkoliv může být dozajista nadán odbornými znalostmi. Pokoušel-li se tak kterýkoliv ze soukromých odborných subjektů zhodnotit dopad stavby na stav přírodních ekosystémů a druhové biodiverzity nebo na krajinný ráz v dotčeném území za orgán ochrany přírody a krajiny (bez ohledu na to, že k tomu mohl být přímo či nepřímo veden, například formulací otázek), vyslovil tím již právní závěr, který mu nepřísluší a kterým proto nebyly správní orgány (ani správní soud) vázány (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, č. j. 3 As 86/2014-49, či ze dne 5. 11. 2008, č. j. 1 As 59/2008-77).
55. Za značně zavádějící, nepřipadně zjednodušující a účelové pak shledal soud tvrzení žalobce, že nacházejí-li se v dotčené lokalitě aktuálně zvláště chráněné druhy či volně žijící živočichové, je to důkaz o tom, že jim stavba nijak nevádí a nejsou rušeni. *Ad absurdum* by vejítí na tuto argumentaci znamenalo, že by nebylo možno učinit závěr o nepřipustném vlivu stavby na zájmy ochrany přírody, pokud by v dotčené lokalitě přírodní ekosystémy a druhová biodiverzita zcela nevytizely (ve smyslu pojmu tzv. „spálené země“). Soud zároveň připomíná, že dané hodnocení orgánů ochrany přírody a krajiny je obecně založeno na potřebě komplexního posouzení, zda stavba nebo činnost není v rozporu s cíli a účelem zákona o ochraně přírody a krajiny.
56. Stejně tak nepřiléhavou je v kontextu všeho už výše popsaného zmínka žalobce, že veškeré podklady, které předložil, konstatují, že právě tento druh stavby představuje ochranu proti rušení volně žijících živočichů. Jednak soud v žalobcem předložených podkladech takto exaktní závěr neshledal, a jednak zde žalobce naprosto pomíjí fakt, že předmětem daného řízení je nepovolená stavba s deklarovaným využitím pro hospodaření v lesích (konkrétně zázemí lesnického personálu v případě nepřízně počasí, uskladnění náradí a drobného

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

materiálu využívaného v lesnictví, lesnická pedagogika, zázemí požárních hlídek, lesnická věda a výzkum, myslivost a podpora výzkumných projektů), nikoliv určitý specifický prvek (či biotop) mající za primární účel ochranu volně žijících živočichů.

57. Soud poté neshledal za důvodnou ani námitku žalobce týkající se Obecných podmínek pro výstavbu v CHKO Lužické hory, které uvedlo Ministerstvo životního prostředí mezi podklady svého závazného stanoviska. K tomu soud předně znovu upozorňuje na skutečnost, že orgán ochrany přírody ve svém posouzení musí vycházet z účelu zákona a z účelu a cílů ochrany zvláště chráněného území, přičemž významným vodítkem jsou odborné a koncepční dokumenty ochrany přírody ve vztahu ke konkrétnímu zvláště chráněnému území. Ministerstvo životního prostředí přitom v daném ohledu přehledně a v logických souvislostech vyložilo, že *„Obecné podmínky pro výstavbu v CHKO Lužické hory jsou rámcovým vodítkem pro stavebníky a projektanty. Tyto obecné podmínky obsahují vedle pravidel daných zákonem a obecně závaznými předpisy také zásady zaměřené na zachování proporční vyváženosti a uspořádání hmot obvyklých pro výstavbu v prostředí Chráněné krajinné oblasti Lužické hory a jsou určující pro celkový architektonický, estetický a vizuální projev staveb v krajině.“* Současné si Ministerstvo životního prostředí zjevně bylo vědomo specifické situace posuzované srubové stavby, když vycházejí z nadepsaného dokumentu za relevantní limity považovalo zejména základní objemové a konstrukční charakteristiky objektů bez nároků na architektonický výraz stavby, která by byla stavbou hlavní určenou pro účely bydlení, výroby, služeb apod., a to s tím, že objekty mohou být zděné, dřevěné (roubené), hrázdné nebo kombinované, ale vždy v závislosti na okolní zástavbě, se symetrickou sedlovou střechou se sklonem 35 – 45° s hřebenem orientovaným v podélné ose domu (viz str. 9 závazného stanoviska MŽP). Na tomto základě pak v rámci komplexního posouzení předmětné stavby z hlediska § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny konstatovalo, že tato stavba nerespektuje ani základní stanovené objemové limity pro výstavbu v CHKO Lužické hory, neboť je poměr jejích stran i sklon střechy výrazně nižší než poměr 1:2 až 2:3 a sklon střechy 35 – 45°, přičemž je také opatřena zcela netypickým dřevěným ochozem se zábradlím ve tvaru „L“, vneseným na dřevěných kůlech. Od dochované zástavby se stavba také významně odlišuje srubovou konstrukcí zhotovenou z kulánů tloušťky 30 cm, které mají přesahy ve všech rozích ve stylu „kanadských srubů“ (viz str. 16 až 17 závazného stanoviska MŽP). Ve světle celkového odůvodnění namítaného závazného stanoviska MŽP tak byla dle soudu argumentace žalobce o nahodilém výběru jednotlivých ustanovení Obecných podmínek pro výstavbu v CHKO Lužické hory uplatněna zcela nepřiléhavě a izolovaně, aniž by žalobce v této části v úplnosti zohlednil srozumitelné a logicky provázané úvahy Ministerstva životního prostředí, opřené mj. o odkazovaný relevantní koncepční podklad, a to v rámci řešení otázky ochrany krajinného rázu dotčeného místa (oblasti).
58. Jestliže žalobce v žalobě též zmínil, že dotčenou stavbu zamýšlí převést na osobu zúčastněnou na řízení, čímž *de facto* nebude mít žádný právní titul k jejímu užívání, pak se zjevně nejednalo o řádný žalobní bod, ale o prosté konstatování případné budoucí skutečnosti – resp. záměru žalobce, neboť se z něj nijak nepodávají důvody nezákonnosti namítaného závazného stanoviska MŽP. Rovněž tak lze hodnotit i konstatování žalobce, že *„považuje za těžko uvěřitelné tvrzení Ministerstva životního prostředí, že se lesnický personál dopravuje automobily, ve kterých přechází zhoršení počasí, požární hlídky mají též své zázemí v automobilech, náradí je možné dopravovat v dopravních prostředcích, stejně tak i argumentaci, proč je problematický probíhající výzkumný projekt, resp. proč pro něj není stavba potřebná.“* V této části totiž žalobce vyjádřil toliko vlastní vnitřní postoj k určitým okolnostem vyjádřeným Ministerstvem životního prostředí v odůvodnění jeho závazného stanoviska. Z citovaného však není jakkoliv patrné, jakých konkrétních nezákonností se mělo Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ministerstvo životního prostředí dopustit. K tomu lze poukázat také na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, že „[ž]alobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44).

59. Vycházejí z veškerých dříve uvedených skutečností je tak dle soudu z odůvodnění revizního závazného stanoviska MŽP (ve spojení s jemu předcházejícím nesouhlasným závazným stanoviskem AOPK) seznatelné, na základě jakých skutečností byl konstatován nesouhlas s dodatečným povolením předmětné stavby na územní CHKO Lužické hory, přičemž revizní závazné stanovisko obsahuje vylíčení odvolacích námitek vztahujících se právě k nesouhlasnému závaznému stanovisku AOPK, dále odpovídající a srozumitelné hodnocení nedůvodnosti těchto námitek a současně i předestření úvah, které nadřízený dotčený orgán k takovému hodnocení vedly, a to v návaznosti na skutečnosti plynoucí ze spisové dokumentace. Jestliže tedy Ministerstvo životního prostředí jako nadřízený dotčený orgán vyhodnotilo, že je daná stavba z hlediska zájmů ochrany přírody a krajiny nepříznivá, dle hodnocení soudu uvedlo přezkoumatelným způsobem důvody, které jej k tomuto závěru vedly. Namítané závazné stanovisko MŽP přitom soud hodnotil s ohledem na to, zda spočívá na úplných podkladech, zda nadřízený dotčený orgán přihlédl ke všem rozhodným skutečnostem a námitkám, zda stanovisko není v rozporu s ostatními důkazy a zda jeho odůvodnění odpovídá pravidlům logického myšlení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2022, č. j. 10 As 316/2021-39).
60. V nadepsaných souvislostech zdejší soud upozorňuje též na fakt, že revizní závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí bylo třeba vnímat komplexně a ve spojení s nesouhlasným závazným stanoviskem AOPK. Nepřezkoumatelnost revizního závazného stanoviska či namítaných rozhodnutí ve věci samé tedy nebylo možno bez dalšího založit toliko na izolovaných tvrzeních, které byly žalobcem zjevně vytrženy z celkového kontextu odůvodnění těchto aktů dotčených a správních orgánů (resp. bez zohlednění všech informací plynoucích z jejich obsahu, jakož i jejich vzájemných souvislostí).
61. Dle hodnocení soudu tak v řešené věci lze z hlediska přezkoumatelnosti vysledovat úsudek nadřízeného dotčeného orgánu, který v revizním závazném stanovisku vyslovené závěry jasně a dostatečným způsobem zdůvodnil. Dané odborné posouzení tedy naplňuje kritéria přezkoumatelnosti ve smyslu nadepsané judikatury Nejvyššího správního soudu. K tomu je příležitým připomenout i fakt, že nepřezkoumatelnost závazného stanoviska není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jak (podrobně) by mělo být závazné stanovisko odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje jeho přezkum. Pro úplnost soud doplňuje také závěr plynoucí z nálezů Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, že „není nepřezkoumatelným rozhodnutím (zde revizní závazné stanovisko), v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí.“ Ostatně, žalobce i v nyní řešeném případě v rámci povšechně uplatněného žalobního tvrzení týkajícího se nepřezkoumatelnosti namítaného závazného stanoviska MŽP spíše než s absencí úvah Ministerstva životního prostředí nesouhlasil právě s jeho vlastními závěry o důvodech, pro které bylo toto stanovisko vydáno. To však samo o sobě jistým způsobem svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění tohoto závazného stanoviska. K tomu je možno připomenout i závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ze dne 19. 7. 2007, č. j. 2 Afs 65/2007-169, že „nepřezkoumatelnost však nelze fakticky zaměňovat za subjektivně pociťovanou nespokojenost s úrovní odůvodnění napadeného rozsudku (zde revizního závazného stanoviska), resp. za nespokojenost s výsledkem řízení.“ (srov. např. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163, ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, nebo ze dne 14. 1. 2022, č. j. 4 Azs 42/2020-49).

62. V postupu nadřízeného dotčeného orgánu, jakož ani v postupu žalovaného jako orgánu rozhodujícího ve věci samé, tedy soud za vyvstalých okolností neshledal nezákonnost a současně nepřisvědčil ani povšechnému tvrzení žalobce, že Ministerstvo životního prostředí ve věci uvedlo tvrzení, která byla spekulativními a subjektivními názory a obavami – bez opory v odborných podkladech a že zlehčovalo závěry jím předložených posudků. Zdejší soud totiž v rovině odpovídající uplatněné žalobní argumentaci takové deficity v postupu a hodnocení dané věci nadřízeným dotčeným orgánem (a v návaznosti na něj i žalovaným) neshledal, jak už bylo ostatně výše v podrobnostech popsáno. Soud zároveň nebyl povinen ani oprávněn nad rámec uplatněné žalobní argumentace za žalobce domýšlet argumenty nebo dohledávat důkazní prostředky svědčící v jeho prospěch.
63. Nutno pak zmínit, že podle § 149 odst. 6 správního řádu platí, že jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne, a proto jedná-li se o výrok napadeného rozhodnutí, byl žalovaný vázán obsahem revizního závazného stanoviska. Žalovaný přitom argumenty z tohoto stanoviska zapracoval do odůvodnění napadeného rozhodnutí způsobem, že z jeho obsahu bylo jasné, z jakých důvodů nebylo možno žádosti žalobce o vydání dodatečného povolení předmětné stavby vyhovět. Ostatně této skutečnosti si byl žalobce plně vědom, když úvodem podané žaloby konstatoval, že za nezákonné považuje negativní závazné stanovisko MŽP, na jehož základě žalovaný v daném případě nemohl rozhodnout jinak, než učinil napadeným rozhodnutím.
64. Soud se následně zabýval i argumentací žalobce, že Ministerstvo životního prostředí na několika místech odůvodnění svého závazného stanoviska uvedlo, že si měl žalobce zajistit udělení výjimek dle § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny.
65. Dle § 26 odst. 1 písm. i) zákona o ochraně přírody a krajiny je na celém území chráněných krajinných oblastí zakázáno měnit dochované přírodní prostředí v rozporu s bližšími podmínkami ochrany chráněné krajinné oblasti. Odstavec 3 písm. a) téhož ustanovení dále stanoví, že na území první a druhé zóny chráněné krajinné oblasti je dále zakázáno hospodařit na pozemcích mimo zastavěná území obcí způsobem vyžadujícím intenzivní technologie, zejména prostředky a činnosti, které mohou způsobit podstatné změny v biologické rozmanitosti, struktuře a funkci ekosystémů anebo nevratně poškozovat půdní povrch, používat biocidy, měnit vodní režim či provádět terénní úpravy značného rozsahu.
66. Podle § 43 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny výjimky ze zákazů ve zvláště chráněných územích podle § 16, § 16a odst. 1, § 16a odst. 2, § 17 odst. 2, § 26, § 29, § 34, § 35 odst. 2 a § 36 odst. 2 může orgán ochrany přírody povolit v případě, kdy jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody, nebo v zájmu ochrany přírody anebo tehdy, pokud povolovaná činnost významně neovlivní zachování stavu předmětu ochrany zvláště chráněného území.
67. Zdejší soud k tomu zdůrazňuje, že řešení této otázky nemělo vliv na rozhodnutí ve věci samé, neboť stěžejním důvodem pro vydání nesouhlasných závazných stanovisek byl právě nepřipustný zásah předmětné stavby do zájmů na ochraně přírody a krajinného rázu ve Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

smyslu § 44 a 12 zákona o ochraně přírody a krajiny. Absence výjimky ze zákazů dle § 26 odst. 1 písm. i) a odst. 3 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny, které byly konkrétně zmíněny v závazném stanovisku MŽP, tak byla pouze podpůrným argumentem. Ostatně, tato skutečnost je z odůvodnění závazného stanoviska MŽP i dostatečně zřejmá, když zde bylo v tomto ohledu výslovně uvedeno, že *„[u]místění objektu v krajině je zakázané a žadatel si zároveň neopatřil příslušnou výjimku dle § 43 zákona, kterou by tento zákaz prolomil. (...) Realizace stavby představuje činnosti v chráněné krajinné oblasti zakázané (podle výše uvedených ustanovení § 26 zákona). Tyto zákazy nejsou v zákoně konstruovány jako absolutní, při splnění určitých podmínek (uvedených v ustanovení § 43 odst. 1 zákona) je možné z nich povolit výjimku. (...) Bez ohledu na výsledek případného řízení o výjimkách podle § 43 zákona ministerstvo níže odůvodňuje, proč nelze souhlas podle ustanovení § 44 odst. 1 zákona udělit z důvodu negativního zásahu do jednoho z předmětů ochrany CHKO LH, lesa. (...) I proto bez ohledu na případný výsledek řízení o povolení výjimek podle ustanovení § 43 odst. 1 zákona nelze s předloženým záměrem udělit souhlas podle ustanovení § 44 odst. 1 zákona.“* (viz str. 6, 12 až 13 a 16 závazného stanoviska MŽP).

68. Ministerstvo životního prostředí si tak nepochybně bylo vědomo toho, že závazné stanovisko dle § 44 odst. 1 a § 12 odst. 2 zákona o přírodě a krajině a výjimka dle § 43 odst. 1 téhož zákona jsou rozdílné akty, neboť výjimka je vydávána formou rozhodnutí, kdežto závazné stanovisko je podkladovým aktem. Na tomto místě je však současně třeba zdůraznit (ve shodě s názorem Ministerstva životního prostředí), že správně měl žalobce řešit udělení výjimky dle § 43 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny dříve, než v CHKO Lužické hory předmětnou stavbu realizoval – stejně tak jako měl požádat o samotné povolení stavby předtím, než ji uskutečnil. Upozornění Ministerstva životního prostředí na to, že výjimka podle § 26 odst. 1 písm. i) a odst. 3 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny žalobci nebyla udělena, tedy byla bezpochyby případná.
69. Nutno si totiž uvědomit skutečnost, že dotčené orgány vykonávají státní správu na úseku ochrany přírody a krajiny podle zákona o ochraně přírody a krajiny. Jejich smyslem je tedy naplňovat účel tohoto zákona, přičemž v momentě, kdy si je orgán ochrany přírody vědom potřeby udělení výjimky pro určitou stavbu nebo činnost, bylo by v rozporu se zájmy chráněnými zákonem o ochraně přírody a krajiny vydat souhlasné závazné stanovisko, byť se na povolování výjimky vztahuje jiný postup dle jiné části správního řádu a na oba akty dopadají jiná ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2022, č. j. 2 As 168/2021-29). V situaci, kdy dotčené orgány shledají neúměrný zásah do krajinného rázu, jakož i nesplnění právě jiných relevantních podmínek stanovených zákonem o přírodě a krajině, tedy nemohou vydat souhlasné stanovisko ke stavbě. V opačném případě by totiž hrozilo zmaření samotného účelu zákona o ochraně přírody a krajiny, když by dotčené orgány aprobovaly nezákonné jednání stavebníka; jednaly by tudíž proti zájmům, které jsou ze zákona povinny hájit. Ani tuto žalobní námitku proto soud neshledal důvodnou.
70. V návaznosti na předcházející odstavec soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobce týkající se otázky potřeby zpracování hodnocení vlivu zásahu dle § 67 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny ve věci. K tomu soud předně uvádí, že se tato námitka seznatelně míjí s předmětem daného řízení, neboť se vztahuje toliko k upozornění Ministerstva životního prostředí, učiněnému závěrem jeho závazného stanoviska nad rámec vlastního odůvodnění, *„že pokud by se přes výrok tohoto závazného stanoviska rozhodl (pozn. soudu – žalobce) požádat AOPK o výjimku podle ustanovení § 43 odst. 1 zákona, vzhledem k rozsahu správní úvahy a míry dotčení zájmů chráněných zákonem by bylo nezbytné k tomuto posouzení předložit hodnocení*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vlivu zásahu na zájmy chráněné zákonem ve smyslu § 67 odst. 1 zákona.“ V této části tak byla pouze nadnesena úvaha Ministerstva životního prostředí stran budoucího možného postupu žalobce v kontextu dotčené stavby, avšak se dle soudu nejednalo o tvrzení jakkoliv relevantní pro posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, resp. namítaného stanoviska MŽP, jelikož se nevztahuje k nosným důvodům posouzení pro věc rozhodných okolností ve smyslu § 44 odst. 1 a § 12 odst. 2 zákona o přírodě a krajině.

71. Jestliže poté žalobce závěrem konstatoval, že správní řízení má být vedeno k individuálnímu posouzení každého případu, pak se s tímto tvrzením lze jistě ztotožnit. Hodnocení dané věci Ministerstvem životního prostředí přitom tomuto požadavku dle soudu plně vyhovuje, neboť bylo založeno právě na individuálním odborném posouzení konkrétních okolností plynoucích ze spisové dokumentace. Toliko zmínka v závazném stanovisku MŽP (nadto uvedená v závorce), že „*se zcela jistě jedná o precedens*“, pak na tomto faktu nemůže nic změnit – resp. založit nezákonnost závazného stanoviska MŽP a žalobou napadeného rozhodnutí, byť se jedná o značně expresivní a nepřiléhavě zobecňující tvrzení. Tuto poznámku Ministerstva životního prostředí nicméně bylo třeba vnímat v kontextu celkového odůvodnění dotčeného závazného stanoviska, jelikož její smysl spočíval v tom, že je nepochybně ve veřejném zájmu regulovat výstavbu v zájmu zachování životního prostředí a jiných obecně uznávaných hodnot, přičemž dodatečné povolení neoprávněné stavby by mohlo být chápáno jako precedens a být návodem pro ostatní k obcházení zákona, jak vyslovil Ústavní soud např. v usnesení ze dne 4. 3. 1999, sp. zn. III. ÚS 403/98).
72. Soud zároveň v řešeném případě podle § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl dokazování závazným stanoviskem AOPK ze dne 22. 6. 2023, závazným stanoviskem MŽP ze dne 25. 3. 2024, prvostupňovým rozhodnutím stavebního úřadu, napadeným rozhodnutím žalovaného, odvoláním žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu, odborným stanoviskem vypracovaným doc. PaedDr. Janem Farkačem, CSc., dne 11. 8. 2023, odborným vyjádřením k posouzení vlivu srubové stavby na půdní prostředí vypracovaným Mendelovou univerzitou v Brně, ústavem geologie a pedologie, v únoru 2024, hodnocením vlivu zásahu na krajinný ráz vypracovaným Ing. Kateřinou Langer Zimovou dne 13. 11. 2020, znaleckým posudkem vypracovaným prof. RNDr. Vladimírem Bejčkem, CSc., v říjnu 2021 a Obecnými podmínkami pro výstavbu v CHKO Lužické hory, neboť všechny tyto dokumenty byly obsahem spisové dokumentace vedené v projednávané věci. Obsah správního spisu (tj. všechny jeho součásti) přitom nelze považovat bez dalšího za důkaz, neboť vychází-li soud ve správním soudnictví z údajů a listin obsažených ve správním spisu, nejedná se o dokazování ve smyslu nadepsaného ustanovení s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011-75). Vyplývá to ze samotné podstaty řízení ve správním soudnictví, které je přezkumným řízením řízení správního, přičemž správní spis je obrazem a výsledkem správního řízení, dokládající skutkový stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 3 Afs 194/2017-25).
73. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti tak soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tudíž žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
74. Současně soud výrokem II. rozsudku dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

75. Osobě zúčastněné na řízení soud výrokem III. rozsudku nepřiznal náhradu nákladů řízení, a to v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť jí soud neuložil žádné povinnosti, v souvislosti s nimiž jí mohly vzniknout náklady řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 10. prosince 2024

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu